

1. Drie maanden onder de Sneeuw. — 3. Sint Gregoriusdag op School. — 6. Een
moedige Meisje. — 7. Karel Cogge. De Overstroming aan den IJzer. — 8. Het
Wonderlijk Gezelschap. — 11. Her Kermismeisje. — 12. Willem Tell. — 13. Beten
een lap dan een scheur. — 17. De Zinneloozen van Gheel. — 20. De Klok van
Strivekenskerke. — 24. Grapjes en Vroolijke Verhalen. — 34. Nog Grapjes. — 37.
Het Kindje van de Zee. — 37. De Bezembinders van Kleit. — 38. De Vlucht in de
Koffer. — 41. De Oerigaard. — 43. De Veerman van 't Zwin. — 48. Eerlijk
duurt 't langst. — 61. Strenge Winters. — 62. De Wees in Londen. — 63. Sint-
klaas op de Heide. — 66. De Kinderen van den Sniokkelaar. — 67. De Paasch-
kerke. — 69. Leenwtje van Damme. — 70. Van Alles Wat. — 71. Nieuwsgierig Aapje.
79. De verrassing van Oudenaarde. — 83. Op de Hooge Venen. — 85. De Over-
wintering van Nova Zembla. — 86. Hoogmoed komt voor den val. — 89. Het
Spook. — 95. De twee Weesjes. — 96. De oude Redder. — 97. De Vlucht.
101. Toch beter Thuis. — 105. Ongeluk en Geluk. — 108. Bieke. — 109. De
ende Mantel. — 110. Robinson Crusoe. — 113. De Rooversjongen. — 114. Nog
Vergeeten. — 118. De Spion van den Molen. — 119. De Kinderen van den Doiker.
120. De ruwe Kerel. — 121. Tweemaal gevonden. — 126. De Kerels van Lamp-
nisse. — 136. Thijl Uilenspiegel. — 137. Oom Tom. — 141. De Kerstavond
Berrie. — 143. De Reis in de Wildernis. — 168. Een jonge Held. — 169. De
van Artevelde. — 170. De overwinning van Karel. — 171. Geneveva van Brabant.
172. Re Avontuurlijke Reis. — 173. De strijd met den Wolf. — 174. Een vrees-
lijke Avond. — 175. De gevluchte Slaaf. — 176. In de Vliegmaschine. — 177. Een
moedige Vrouw. — 178. Ontsnapt. — 179. Valsch beschuldigd. — 180. De Zoon
van den Torenwachter. — 181. Terug bij vrouw en kinderen. — 182. De Reis van
Columbus. — 183. De Schilder van Karel den Stouten. — 184. Het Spook van
Schelde. — 185. Het Avontuur in het gebergte. — 186. Jack de Cowboy. —
Hoe Jack prairiehoer werd. — 188. De sterkste Voetbalclub. — 189. De Held van
Tremeloo. — 190. De straf van 't Elzolarehof. — 191. De Cowboy van Fort Be-
192. Jeanne d'Arc. — 193. De wandelende Deur. — 194. De Avonturen van
rart. — 195. Geeraart in Rusland. — 196. Dikke Dries. — 197. De Rooie Knip-
pels. — 198. Rosa van Dennenburg. — 199. De Wolf van Ghistel. — 200.
betooverde Molen. — 201. Zonderling gered. — 202. De Spaansche Furie. — 203.
De Boerteling van Veurne. — 204. Een angstige Nacht. — 205. De Prins van
Kakao. — 206. De dappere Elzie. — 207. De Avonturen van David. — 208.
en uit de Gevangenis. — 209. De Spion voer zijn land. — 210. In het verwoest
Vlaanderen.

Vraag elke week het nieuwe boekje aan uw dakbladverkooper, want de reeks van
deze veel gepraagde boekjes gaat gedurig voort.

PRIJS 60 CENTIEM.

Boekdrukkerij R. Bracke-Van Geert, Baesrode.

Alleen in Vaders Auto

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Kontich.

ALLEEN IN VADERS AUTO

I.

Nelly Martens zat te borduren voor het raam. Het veertienjarig meisje was alleen in de kamer. Moeder had een operatie ondergaan en lag in het hospitaal te Leuven. Vader was er heen. Morgen zou Nelly mogen meegaan op bezoek bij moeder en ze verheugde er zich op. Het was zoo'n treurige Paaschvacantie: eerst die angst om moeders ziekte, en dan de afwezigheid van moeder. Het was zoo stil op de villa. Anna en Carolientje, twee jongere zusjes, waren bij een oom en tante te Diest.

Op eens hoorde Nelly een auto ronken. Ze keek op. Zou vader al terug zijn. Maar neen, hij was naar de stad gewandeld, omdat hij rust noodig had voor zijn vermoeiden geest. En de chauffeur had een vrijen dag. Wie kwam er dan per auto naar de villa?

Nelly keek door het raam. Maar het geronk was op zij van het huis. Ze kon uit deze kamer de auto niet zien. Nelly ging naar buiten. En ze schrok.

Haar broer, Edgar, had de auto uit de garage gehaald en goot er nu een bus benzine in.

— Wat voert ge uit? vroeg Nelly.

Edgar keek zijn zuster nijdig aan.

— Waarom blijft ge niet binnen? vroeg hij.

— Gij wilt toch niet gaan rijden!

— Zijn dat uw zaken?

— Maar Edgar... alleen in de auto ...

— O, ik kan zoo goed sturen als Filip. Hij heeft het mij geleerd...

Filip was de chauffeur van mijnheer Martens.

— Ge zijt pas zestien... ge moet nog twee jaar wachten eer ge alleen moogt rijden, hernam Nelly.

— Toe, toe... een klein toertje... Gaat ge mee?

— Vader wil dat volstrekt niet hebben...

— Vader is veel te bang... Ik zal u bewijzen, dat ik alleen kan rijden.

— Edgar, ge moogt niet. Zet de auto binnen!

— Wat hebt gij er over te zeggen? Ik ben ouder dan gij.

— O, doe het niet! smeekte Nelly. Als ge eer ongeluk krijgt!

— Ik krijg geen ongelukken! snoefde de jongen. Ziezoo... er is benzine genoeg in... Als ge

zin hebt, mee te rijden, stap dan in! Ge moet niet bang zijn.

Nelly liep naar de keuken, bij Farilde, de oude trouwe meid der familie.

— Farilde, Edgar wil alleen met de auto uitrijden! zei Nelly gejaagd.

De dienstbode keek haar wat vreemd aan, als begreep ze niet wat Nelly bedoelde.

— Edgar heeft de auto uit de garage gehaald en hij wil alleen een toertje doen! sprak Nelly weer.

— Maar dat is toch niet waar!

— Ja, ja...

— Is hij niet wijs! Uw vader wil dat volstrekt niet hebben!

— Ga het hem zeggen, Farilde, want naar mij luistert hij niet.

— Niet luisteren, niet luisteren, wel, dan zal ik hem uit de auto trekken! verzekerde de meid.

Door Nelly gevolgd, trippelde ze naar buiten.

— O, hij vertrekt al! kreet Nelly.

En ja, juist reed Edgar heen... Hij stuurde even met een hand en zwaaide met de andere naar de verontwaardigde Farilde en zijn verschrikte zuster.

— Stop! stop! schreeuwde de meid en ze liep achter de auto als om ze vast te houden.

Doch de wagen gleed door de laan, het hek uit en dan toeterend den steenweg op.

— Ge moogt niet, ge moogt niet... ge zult ongelukken doen of zelf uw nek breken! riep Farilde.

Maar de auto schoot de baan op. De hovenier kwam uit den tuin geloopt.

— Wat gebeurt er? vroeg hij.

— Wel, Edgar, die deugniet, is alleen met de auto weg! zei Farilde boos.

— Heelemaal alleen?

— Ja... Mijnheer is naar de stad en de chauffeur heeft een vrijen dag en is naar zijn ouders te Thienen. Jef, spring op uw fiets en rijd Edgar na...

— Op mijn fiets achter een automobiel, Farilde! 't Zou percies zijn of een slak een haas moet inhalen... Edgar kan dus rijden... Och, hij zal seffens wel terug keeren... Zulke gasten zijn rap.

— Wel, zoo, spreekt gij dat nog goed, bromde Farilde.

— Neen, neen, dat percies niet. Maar ge moet nu niet seffens gaan denken dat de jonge heer zijn armen en beenen zal breken ...

— Edgar is een deugniet! beweerde de meid. Wie zou nu zoo iets peinzen! Alleen met zoo'n wreeden automobiel gaan rijden... 'k Ben al ongerust als mijnheer en mevrouw er mee weg zijn. Die dingen loopen veel te rap en elken dag staat de gazet vol ongelukken.

— Dat komt door de onvoorzichtigheid, zei Jef. Een automobiel is een schoon voertuig, maar er moet een goede chauffeur aan 't stuur zitten.

— En zoo'n manneken van zestien jaar is zeker een goede chauffeur, hé?

— Edgar zal niet ver rijden en seffens terugkeeren, suste de hovenier. Vrouwen maken zich veel te gauw ongerust...

— Zoo, babbelaar? Mijnheer heeft me nog gevraagd, goed op te letten, toen hij weg ging. Maar wie zou nu denken, dat zoo'n deugniet die leelijke auto uit de garage zou halen...

— Een leelijke auto! 't Is een fijne Oakland.

— Okkernootland of okkernootwater... zoo'n jongen met zulk een duivelsding, dat rookt en blaast en vuur spuwt en langs de wegen rent als een gek! 't Moest nooit vacantie zijn, dan zat zoo'n snuiter als de jonge heer voortdurend op school en had ik er geen last van. Ik kan geen slag meer werken, voor hij terug is. Mijn hart beeft. Er moest eens iets gebeuren en mevrouw die daar ziek ligt in het hospitaal.

Nelly was intusschen naar de poort geloopt en keek den weg af.

Farilde ging bij haar.

— Komt Edgar nog niet terug? vroeg ze. Ha, daar nadert een automobiel... Wat een stof! En dat mag allemaal. Maar toen we nog in de stad

woonden en ik eens een taptijtje op 't balkon uitklopte, kreeg ik een proces-verbaal...

— 't Stof kan op de voorbijgangers vallen, Farilde.

— En vliegt het ons hier niet in neus en ooren en mond, om maar van de kleeren te zwijgen! En toen ik Zondag over acht dagen naar de mis ging, kwam er zoo'n automobiel langs me gevlogen en smeed een plak slijk op mijn besten rok! 'k Had dien chauffeur wel een lap om zijn ooren willen geven, dat hij over de gracht vloog. Maar fliet, weg was hij en hij zat al haast te Leuven, toen ik goed wist wat er gebeurde. Ik kreeg zelfs spetten op mijn gezicht.

De auto snorde voorbij.

— 't Is Edgar niet, hernam Farilde teleurgesteld.

De hovenier, die ook dichterbij getreden was, zei:

— Ge zult veel auto's voorbij zien vliegen... Maak u toch niet zoo bang! Daar is er weer een... Sjoert... De wagen was al gepasseerd.

— Die zet er jacht achter, merkte de hovenier op.

— En die moest zoo nu eens tegen de auto van Edgar botsen! sprak de meid. O, ik beef van angst... Jef.

— Maar Edgar houdt zijn kant!

— Ze zouden wel mogen vragen: automobiel,

waar gaat ge met dien jongen naar toe... Zestien jaar en dan meester willen zijn over zoo'n grooten Okkernootenland!

— Een Oakland, Farilde, verbeterde Jef.

— O, peinst ge dat ik nog al die namen van buiten ga leeren op mijn ouden dag... De chauffeur is daar altijd over bezig: die zaagt van Marieneraars, Rijnooten, Pekstersseksen of nesten, 'k weet het niet juist. Citroenen of appelcienen... buiken... Een paard en een rijtuig is al gevaarlijk genoeg, maar een paard heeft nog verstand, terwijl zoo'n zotte automobiel altijd naar een gracht of een boom wil, daar waar hij niet moet zijn.

— En ge zijt nog zoo fier, als ge eens moogt meerijden, plaagde Jef. In 't dorp praat ge altijd van onzen automobiel, onzen Okkernootenland...

— Toe, maak me nog een beetje meer op! Ik beef al over heel mijn lijf! kloeg Farilde... Zeg Nelly, zou hem dat ginder zijn?

— Dat is een vrachtautomobiel, beweerde de hovenier.

— Dan is er wat gebeurd! kreet Farilde.

— Maar neen! De jonge heer zal eens naar Thienen zijn, meende Jef.

— Naar Thienen... in die drukke straten! Heeft hij dan zijn verstand niet... 'k Zal den chauffeur ook wat meegeven, dat hij zoo'n kleinen aap moest leeren sturen. Dat weet mijnheer natuurlijk niet.

— Jawel, zei Nelly. Vader vond het goed dat Edgar het kende. Als vader stuurt en wat krijgt, en Edgar is bij hem. dan kan mijn broer de auto stil leggen.

— Maar uw vader wil toch niet dat Edgar er op zijn eigen houtje uittrekt.

— O, neen!

— Mijnheer moet van avond maar eens goed zijn stok auto laten rijden op Edgars broek, en hem zoo die streken afleeren. Jef, spring op uw fiets en ga kijken, wat er gebeurd is! gebood Farilde.

— Maar wat kan ik doen? Als ik naar ginder rijd, dan vliegt de jonge heer mij voorbij.

— Ik heb geen rust meer.

— Ge windt u te veel op...

De hovenier scheen geen zin te hebben aan Farilde's vraag te voldoen. Het drietal bleef aan de poort staan. Nelly zei weinig, maar ze was ook vreeselijk ongerust en bleef naar den weg turen.

II.

Intusschen zat Edgar Martens aan het stuur. Eerst klopte zijn hart toch ook wat heftiger dan anders. De auto reed niet snel... Edgar moest een wagen voorbijsteken. Hij blies. De voerman reed wat meer rechts. En de auto passeerde veilig. Edgar gaf meer gas.

— 't Gaat best, mompelde hij.

Hij kruiste een auto. De weg was breed.

— Ik kan zoo goed rijden, als de chauffeur, snoefde Edgar. 't Is belachelijk dat we voor de wet achttien jaar moeten zijn.

Fier keek hij naar de boeren, die op het land werkten of naar menschen die op 't fietspad liepen.

De auto snorde vlug voort. De boomen scheenen in snellen draf achteruit te loopen. Aan gehuchten toeterde Edgar, zoo hard als de claxon maar adem geven kon... Soms moest de knaap vertragen voor een wagen en dat lukte allemaal.

Ginds doemde de stad Thienen op. Edgar zag de torens...

— Nu keer ik terug, besloot hij. Ik durf best in Thienen te rijden, zei hij bij zich zelf. Dat kan ik ook. Maar de politie zou me kunnen doen stoppen en mijn papieren vragen. En door die belachelijke wet, kreeg ik dan een proces...

Edgar stopte aan een kruisstraat. Hier wilde hij keeren... Hij had het nooit gedaan, maar het dikwijls van den chauffeur afgekeken. En achteruitrijden kon hij wel.

De kruisstraat lag verlaten. Aan de deur van een herberg kwam er een vrouw en een man.

— Als kinderen met auto's rijden, zal 't nog wat anders worden op de baan, hoorde Edgar de vrouw zeggen.

Roef... hij snokte achteruit en sloeg het stuur om... Nu wat vooruit en weer met het stuur gemanceuvreerd. Opnieuw achteruit en een ruk aan het rad.

— Ik ben er! mompelde Edgar tevreden. De chauffeur kan dat niet rapper...

Hij wuifde spottend naar de man en de vrouw en gaf gas. De auto snelde heen, terug de breede baan op.

't Ging goed en Edgar reed met snelle vaart. En na een tijd naderde hij de ouderlijke villa.

— Ik rijd eens door tot tegen Leuven, nam hij zich voor.

Hij bemerkte Nelly Farilde en Jef aan de poort.

— Flauwe mensen, dacht Edgar. Ze zijn bang voor me.

Hij gaf nog meer gas en stormde het hek voorbij en zwaaide.

Als in een warrel zag hij, dat Farilde beide armen in de hoogte stak.

— Ik zal ze straks eens ferm uitlachen, besloot Edgar.

Farilde zou het wel aan vader zeggen... En die gedachte beroerde den knaap nu... Vader zou wel boos zijn...

Edgar minderde de vaart; ginds tegen de stad was de weg drukker. Hij zou aan de eerste kruisstraat ook keeren Misschien kon hij Farilde en

Nelly wel overhalen niets aan vader te zeggen... Toe, toe, 't was toch zoo erg niet, eens een toertje te doen. Hij had nu bewezen dat hij alleen kon rijden...

Ginder kruiste een binnenweg de groote baan. Daar kon hij draaien. Maar plots kwam uit een hoevepoort een wagen. Er was nog tijd genoeg om flink te remmen en zelfs om voorbij te steken. En voor een kalmen chauffeur ware er geen gevaar geweest.

Maar Edgar schrok en verloor 't hoofd. Hij wilde remmen, maar gaf in zijn verwarring meer gas en sloeg 't stuur te ver om, teneinde links uit te wijken.

De auto voelde geen hand van een koenen meester meer, schoot naar de gracht, wipte er met den voortrein over en slingerde een knaapje weg, dat daar op den akker speelde.

Edgar hoorde een kreet, dan geschreeuw, zag over het veld een man toesnellen en werd vreeselijk bang. Hij opende het portier, sprong uit de auto en vluchtte... Hij vluchtte met de hand aan 't gelaat en zag bloed aan zijn vingers. Hij barstte in tranen uit en snelde over een wegel tusschen de akkers.

III.

— Ons Mieltje!

Met dien kreet was een man van den akker komen loopen. 't Was Melis, de vader van het door

de auto getroffen knaapje Het kind lag roerloos in een voor, waar de auto het geworpen had. Schreiend hief vader het op. Uit een paar huizen in de buurt kwamen verschrikt menschen toegelopen.

— Ons Mieltje is dood! jammerde Melis.

— Neen, neen, zei een man... Zie het wil de ooggen opendoen...

Het kind knipperde met de oogleden. Bloed vloeide uit de kleeren. Een auto stopte en een heer steeg uit.

— Een ongeluk gebeurd? vroeg hij. Och, een kind overreden! riep hij medelijdend uit. Maar het leeft toch nog...

Hij vernam dat de man, die het knaapje vast hield, de vader was.

— Vriend, zei hij, we zijn tegen Leuven. Kom met den kleine in mijn auto... ik zal u naar een gasthuis voeren en daar zal uw kind dadelijk door een dokter behandeld worden.

Buren hielpen den versuften vader en het arme knaapje in de auto. Mieltje lag op de knieën van vader in diens armen... Hij kreunde nu zacht.

De auto reed heen...

— Maar waar is de chauffeur die het ongeluk begaan heeft? vroeg men in de groep, die steeds grooter werd.

— Gevlucht, zei iemand. Het is de zoon van mijnheer Martens, ginder van de villa. Ik werkte

daar aan den overkant op mijn land... ik zag 't gebeuren.

— 't Was nog een jongen, die aan het stuur zat, vertelde de voerman van den wagen die uit een poort reed, toen Edgar daar juist aankwam. Ik hield mijn paard in om de auto te laten passeeren, vervolgde hij. En er was toch plaats genoeg. Maar een kind in zoo'n ding...

— Ha, hij kan vijftien, zestien jaar zijn, hernam de man, die Edgar had zien weg loopen.

— En mag dat alleen rijden? vroeg een vrouw.

— Mijnheer Martens zal het niet geweten hebben, meende een der omstanders.

Er werd van alles gezegd tot er plots twee gendarmen opdoken. En die begonnen dadelijk met een onderzoek. Eerst vroegen ze waar de eigenaar van de auto was.

— Weggelopen! klonk het.

En onmiddellijk hoorden de gendarmen dat de zoon van mijnheer Martens 't ongeluk had verwekt. Ze schreven de verklaring op van de getuigen.

Een van de gendarmen begaf zich dan naar de villa. De hovenier was terug naar zijn werk, maar Nelly en Farilde stonden nog altijd ongerust aan de poort. Ze konden van daar echter de plaats van 't ongeluk niet zien.

Maar ze werden te angstiger, omdat Edgar, die

voorbijgereden was in de richting van Leuven, zoo lang weg bleef.

De meid beweerde telkens weer dat Edgar in de stad een ongeluk moest gekregen hebben.

Opeens verscheen een gendarm. Nelly en Farilde keken elkaar aan en werden bleek.

— 't Is hier de villa van mijnheer Martens, niet waar? vroeg de gendarm.

— Ja, mijnheer, antwoordde de meid.

— Waar is de zoon?

— Edgar?

— Ja, zoo hebben ze hem genoemd.

— O, wat is er gebeurd? kreet Farilde, half schreiend.

— Is hij niet thuis?

— Neen...

— Hij was met de auto uitgereden, hé?

— Ja, mijnheer... O, er is wat gebeurd... Zeg het maar...

— Ja, maar hij heeft zelf niets... toch niets ergs... want hij is weggelopen. De auto zit in de gracht.

— En is Edgar waarlijk niet gewond... vroeg Nelly, met een snik in haar stem.

— Hij, neen... ik denk het toch niet... maar een ander wel.

— O, toch een ongeluk! kloeg Farilde. Ik was er zoo bang voor...

Angstig keek Nelly den gendarm aan.

— De auto is in een gracht gereden en met den kop er weer uit en raakte een kind, klonk het verder.

— O, mijnheer is dat kind dood? vroeg Nelly huiverig.

— Neen, 't is niet dood, Ik weet niet of 't erg gekwetst is... Een andere auto heeft het meegenomen naar Leuven, naar het hospitaal. Maar is de jongen waarlijk niet hier?

— Neen, mijnheer, ge moogt me gelooven. We hebben altijd aan de poort gestaan, verzekerde Farilde.

— Hij kan langs een andere kant binnengekomen zijn.

— Dan zou hij door een haag moeten kruipen, hernam Farilde.

— Hoe oud is hij?

— Zestien jaar...

— En mocht hij rijden van zijn vader?

— Wel neen! riep Farilde uit. Hij is erg ongehoorzaam geweest. Mijnheer is niet thuis en mevrouw ligt, och arme, in het hospitaal. Als zijn moeder dat moet hooren...

— Kijk toch eens in huis of de zoon er niet is, vroeg de gendarm.

— O, moet mijn broer dan mee? snikte Nelly.

— Toch naar de auto, om te vertellen wat er gebeurd is...

Nelly keek in huis rond en ging ook naar de

kamer van Edgar. Maar ze vond den jongen niet. Jef kwam uit den hof en schrok, toen hij hoorde wat er gebeurd was. Hij had Edgar ook niet gezien.

— 'k Heb u wel tien keer gezegd, dat ge hem op uw fiets achterna moest! bromde Farilde tot den hovenier.

— En wat had ik dan kunnen doen? De auto tegen houden! Toen de jonge heer hier voorbij reed, lachte hij nog met ons... Hij zou me met fiets en al omver gereden hebben, als ik in zijn weg kwam.

De gendarm keerde naar de plaats van 't ongeluk terug. Daar waren nog meer menschen verzameld. En allen zeiden, dat het een schande was, een jongen met een auto te laten rijden.

De vriendelijke heer, die het gewonde kind weggebracht had, keerde nu terug met vader Melis. En de menschen hoorden dat Mielte erg gewond was aan het rechterbeen en de heup. De dokter kon nog niet zeggen, of het kind zou genezen. Het was ernstig getroffen.

— Weet mijn vrouw het al? vroeg Melis.

— Tonia is naar haar toe, klonk het.

Melis stapte dan over den akker heen naar zijn huisje, dat ginder achter de boomen stond. Een gendarm ging mee, om onderwege te vragen, wat de vader van 't ongeluk gezien had.

— Och, mijnheer, zei hij, niet veel. Ik was op

mijn land en Mielke speelde op den akker... Wie zou nu denken, dat hij aan dezen kant van de gracht nog niet veilig zou zijn voor de auto's? Ik hoorde een schreeuw... keek op... en zag dat mijn kind weggesmeten werd. Ik liep er naar toe. En iemand vluchtte. 't Moet dus de zoon van mijnheer Martens geweest zijn... Ha, die lafaard!

— De jongen zal niet geweten hebben, wat hij gedaan heeft...

— Maar hij wist toch wel dat hij in een auto-mobiel zat.

De gendarm ging even mee in 't eenvoudig boerenhuisje. 't Was daar treurig gesteld. Tonia, een kennis, had voorzichtig 't nieuws aan vrouw Melis meegedeeld, maar de arme moeder was van schrik in zwijm gevallen. En nu was ze wel weer bij kennis, maar keek zoo verdwaasd. Toen ze haar man zag, barstte ze in tranen uit en kreet:

— Mielke is dood, niet waar!

— Neen, neen, Emma... Ik heb ons kindje naar 't hospitaal gebracht... een dokter heeft het verbonden...

— 't Is dood... Toe zeg het maar...

— Waarlijk, Emma, Mielke leeft nog... 't is wel erg gewond...

— 't Zal sterven! O, ik moet er naar toe...

— De dokter geeft veel hoop... ge kunt er nu niet bij... Mielke slaapt...

Moeder moest alles weten over de kwetsuren,

maar Melis kon zelf weinig zeggen, en had moeite zijn vrouw te verhinderen toch naar Leuven te gaan.

Mieltje, 't vierjarig jongentje was hun eenig kind, sedert een jonger zusje gestorven was.

O, wat zaten de ouders daar treurig bijeen...

IV.

Melis liep naar buiten... de gendarm volgde hem...

— Ik ga naar Martens! riep Melis uit. Ik moet dien moordenaar eens tusschen mijn handen hebben.

De gendarm kalmeerde den wanhopigen vader...

— Maar denkt ge, dat 't niet erg is! schreeuwde deze. Mijn kind zal voorzeker sterven... O, het was ons plezier... Het liep zoo dikwijls met me mee... of met moeder... Bleef het thuis en keerde ik 's avonds terug van 't land, dan kwam het me tegen... En nu...

— Maar 't zal genezen, troostte de gendarm.

— 'k Geloof er niets van... 't Gaf in 't hospitaal haast geen teeken van leven meer... 't Deed zijn oogen niet meer open... 't Kende mijn stem niet meer... Ik moet naar Martens...

Eindelijk kon de gendarm Melis bewegen weer in huis te gaan.

En zelf begaf hij zich nogmaals naar de auto. Daar stonden nog altijd menschen. die het gebeurde bespraken.

Een heer naderde, en riep eensklaps uit:

— Maar dat is mijn auto!

— Mijnheer Martens, fluisterde men.

— Ja, zei een man, dat is uw auto. Maar ge moest er toch geen kinderen mee laten rijden!

— Wat is er dan gebeurd? stamelde de heer Martens.

— Uw jongen was met dat ding op gang...

— Edgar! O, is hij verongelukt?

— Neen... maar hij heeft een kind aangere-

den. De verschrikte vader wankelde even. Hij richtte zich tot een gendarm en zei:

— Vertel me alles!

Hij hoorde nu 't gansche geval...

— Menschen, ge denkt toch zeker niet, dat ik mijn zoon verlof heb gegeven met de automobiel te rijden! sprak hij dan.

— Hij wist toch hoe hij er mee rijden moest! klonk het. Hadt ge hem liever met een automobieltje uit den bazaar laten spelen!

Mijnheer Martens vroeg waar Melis woonde. Hij wilde er heen.

De gendarm die Melis had moeten bedaren, ried het af.

En in sombere stemming begaf mijnheer Mar-

tens zich naar huis. De auto moest in de gracht blijven liggen voor het gerecht.

V.

Nelly zat bedroefd in de kamer. Ze dacht aan vader en moeder, en aan Edgar, die nog niet thuis was, maar ook aan 't gewonde kind.

De hovenier was op zoek naar haar broer. Farilde liep radeloos rond.

Nelly zag haar vader en ze snelde naar buiten.

— O, weet ge 't al? vroeg ze, en ze begon te schreien.

— Ja, kind! 't Is vreeselijk... Waar is Edgar?

— Ik weet 't niet, vader.

— Is hij nog niet thuis gekomen?

— Neen, vader.

Farilde verscheen ook, en zei klagend:

— O, mijnheer, Nelly en ik hebben het Edgar genoeg verboden...

— Hij heeft de auto dus uit de garage gehaald? vroeg mijnheer Martens.

— Ja, vader, antwoordde Nelly. Hij wilde een toertje doen.

— Hij is eerst naar den kant van Thienen gereden, vertelde de meid. Wij zijn niet van de poort weg geweest... en dan kwam Edgar voorbij. Ik schreeuwde zoo luid ik kon, maar hij zwaaide eens en reed naar Leuven... Jef is hem

nu gaan zoeken... O, ik ben ziek van dat alles...

Mijnheer Martens ging naar binnen en moest even neer zitten... zoo ontsteld was hij.

Toch had hij daar geen rust. Hij liep buiten en keek of de hovenier nog niet terug keerde. Misschien was Edgar toch zelf ook gewond...

De avond viel en men zag Jef noch Edgar.

Mijnheer Martens hield het niet meer uit. Hij stapte den weg op. Maar waar moest hij zoeken?

't Werd geheel donker. Hij keerde naar de villa terug. Eindelijk verscheen Jef. Hij had hier en daar in 't ronde wel gehoord, dat men een jongen gezien had met bloed aan zijn voorhoofd, maar niemand kon zeggen waar hij gebleven was.

— Misschien ligt Edgar ergens gekwetst of bezwijmd in 't veld, zei mijnheer Martens.

En nu barstte hij ook in tranen uit. Edgar, hoe ongehoorzaam en stout ook, was toch zijn kind!

— Ik heb hem! klonk de stem van Farilde uit den stillen hof... 'k Dacht wel, dat hij met den donkeren zou afkomen ...

Edgar trad binnen. Hij zag er akelig uit. Doodsbleek met een bloedvlek op zijn voorhoofd, zijn kleeren vuil en zelfs gescheurd.

Toen hij zijn vader zag, begon hij te schreien.

— Edgar, Edgar, wat hebt ge toch gedaan! sprak de heer Martens.

— Vergiffenis, vader! smeekte de knaap.

Mijnheer Martens greep zijn zoon vast en be-

keek zijn voorhoofd, Het bloed kwam van eenige kleine wonden, door glasscherven veroorzaakt. Ander letsel had Edgar niet bekomen.

— Weet gij, dat ge een kind zeer ernstig gewond hebt? vroeg vader dan.

— O, vader... ik vind het zoo erg! Het is toch niet dood, vader...

— Neen... Maar als het eens moest sterven!

De knaap kromp ineen.

— Door uw schuld? vervolgde mijnheer Martens.

— Ik wilde een wagen mijden, stamelde Edgar.

— Gij wist wel, dat ge niet met de auto mocht rijden... Ge zijt zeer ongehoorzaam en roekeloos geweest... En ook overmoedig... omdat ge weet hoe ge een auto sturen moet beelddet ge u in, dat ge wel alleen een reis kan doen. En op een gevaarlijk oogenblik verliest ge 't hoofd... Een auto besturen, is niet alleen in gang zetten, gas geven, vertragen, remmen, 't rad houden, maar dat is vooral ook zelfbeheersching hebben! Och, jongen, 'k heb u dat zoo dikwijls gezegd... God geve dat het knaapje herstelt... Anders zijn de gevolgen van uw onvoorzichtigheid vreeselijk. Dan ligt dat heel uw leven op uw geweten...

Edgar voelde dit ook.

— En als uw arme moeder het nu moet vernemen, vervolgde de heer Martens. Ze sprak nog over u, vanmiddag...

— 22 —

Edgar kreeg een nieuwen tranenvloed.

Zijn vader wiesch de wondjes uit en legde een verband op 't voorhoofd en tevens dacht hij met zoo'n medelijden aan 't kindje in 't hospitaal en aan zijn ouders.

Edgar had geen eetlust. Vader leidde hem naar bed.

— Bid voor 't kindje van Melis, zei hij.

En toen ging de heer Martens nog naar de stad om aan 't gerecht mee te deelen dat zijn zoon terecht was en nieuws te vragen over Mieltje Melis.

Hij rilde van angst, toen hij vernam dat het knaapje in levensgevaar verkeerde

VI.

Melis en zijn vrouw waren al vroeg naar Leuven geweest. Moeder was in het hospitaal gebleven.

De vader moest om een uur thuis zijn, om de beesten te verzorgen. Maar hij deed zijn werk als gedachtenloos. De Zuster in 't gasthuis had hem toegefluisterd, dat 't kind erg, zeer erg ziek was.

— Ik ga naar de villa... Ik moet dien moordeenaar hebben! had Melis tot de burens geroepen.

En hij zag er bij die woorden vreeselijk uit.

Nu trad de pastoor binnen.

— Dag, Melis, zei hij. Ik kom u eens bezoeken.

— 23 —

De vader viel op een stoel neer en barstte in tranen uit.

— O, mijnheer de pastoor, ons Mielke! snikte hij. We zullen 't verliezen... ik merk het aan de doening in 't hospitaal...

— Houd moed... God kan uw zoontje genezen.

— 't Is zoo erg gekwetst... O, gisteren achternoen speelde het zoo rustig op den akker... En dan kwam daar al met eens die wreede automobiel... Een jongen zat aan 't stuur. Zoo'n aap, die meent alles te kunnen en niets om arme menschen geeft. Maar 'k ga er naartoe... en ik zal hem mijn vuisten laten gevoelen... Ons kind vermoorden! 't Is zoo erg, o, zoo erg...

En in zijn smart boog Melis het hoofd. De pastoor legde hem gemoedelijk de hand op den schouder.

— Arme vriend, ik voel uw verdriet diep mee, zei hij. Mielke is zoo'n vriendelijk ventje. Als ik al hier wandel, komt hij me zoo guitig een handje geven. Ik heb er altijd plezier om. Maar ge moogt in uw verdriet niet onrechtvaardig zijn. Edgar Martens is zeer ongehoorzaam geweest. Tegen het verbod van zijn vader in, reed hij uit. En daar aan de kruisstraat verloor hij 't hoofd, door een wagen die uit een poort kwam. De jongen ligt nu ziek van spijt en verdriet... Laat uw gramschap

niet meester worden over u. Er is op de villa ook veel verdriet om dit ongeluk.

De pastoor kalmeerde vader Melis en troostte hem.

Een buurman kwam 't werk op 't hoeffe overnemen. Melis moest nu naar de plaats van 't ongeluk, waar de auto nog in de gracht zat. 't Gerrecht was er voor 't onderzoek. Mijnheer Martens stond er ook. Maar Edgar lag met zware koorts te bed en ijde over Mielte Melis.

Mijnheer Martens keek met deernis naar Melis, die nu ondervraagd werd.

En daarna trad de heer Martens op den bedroefden man toe.

Melis blikte hem aan. Er kwam geflikker in zijn oogen. Maar hij schouwde in zoo'n treurig gelaat.

— Och, mijnheer, 't is voor u ook erg! riep Melis plots uit en hij stak hem de hand toe.

Mijnheer Martens kreeg de tranen in de oogen.

— 'k Heb zoo vurig voor uw kind gebeden, fluisterde hij. En mijn jongen is ziek van wroeging...

— 't Was een ongeluk...

— Ja... Maar hij had niet alleen mogen rijden.

— Neen... Hoe zijn jongens...

De woede was gevallen bij Melis en hier stonden twee bedroefde vaders.

Mijnheer Martens ging mee naar Leuven. En

hij groette de moeder en zag 't kindje, dat zoo bleek en roerloos in 't witte bedje lag. Hij sprak dan met den dokter en liet een zeer knappen specialist komen. Hij praatte eveneens met een Zuster en 't beddeke met den kleinen lijder werd in een afzonderlijk kamertje gebracht.

Mevrouw Martens vertoefde in een ander gasthuis, maar om haar toestand werd het nieuws voor haar verborgen gehouden.

Na twee dagen had Edgar geen koorts meer. Hij lag bleek en stil op zijn kamer. Vader trad binnen.

— O, hoe is het met Mielke Melis? vroeg zijn zoon.

— Goddank wat beter...

— Het zal dan niet sterven, vader?

— Neen... De dokter geeft de beste hoop op herstel.

— O, wat ben ik blij... Ik heb er zoo akelig over gedroomd.

— Het kind zal gered worden, heb ik van morgen nog in het hospitaal gehoord. Edgar, straks komen twee heeren van 't gerecht om u te onderfragen over 't ongeluk... Zeg dus de waarheid.

De knaap ontstelde.

— O, vader, zal ik naar de gevangenis moeten? hernam hij huiverend.

— Het wordt een gerechtszaak en gij hebt de wet overtreden... Ik ben er verantwoordelijk voor. Ze zullen u niet in de gevangenis brengen.

— Maar u dan, vader?

— Neen, neen... Edgar, onthoud de vreeselijke les... Ik weet dat ge al veel wroeging hebt gehad.

— O, vader, ik heb dien middag liggen schreien in het veld... ik wou wegloopen... heel ver weg, van spijt en angst.

— Ja, jongen, dat geloof ik... vergeet dat maar nooit... En denk aan Gods gebod, uw ouders te eeren... Wie zijn ouders eert, gehoorzaamt ze, ook al ziet vader en moeder niet wat ge doet...

Wat later traden twee heeren binnen En Edgar moest alles vertellen: hoe hij de auto uit de garage genomen had, niet naar Nelly wilde luisteren, de meid uitlachte, waar hij heen gereden was en hoe 't ongeluk gebeurde. Hij was toen weggevoerd van angst... als zinneloos bijna. 't Was niet uit onverschilligheid voor Mielke Melis, want hij had dien middag al zoo ontzettend geleden, bij de gedachte dat hij misschien den dood van 't kind had veroorzaakt.

De heeren gingen weer heen.

VII.

Mieltje Melis herstelde elken dag meer en meer. En 't was voor de ouders een blijde dag, toen hun kind naar huis gevoerd mocht worden om verder verpleegd te worden door moeder. — Mijnheer Martens betaalde al de onkosten.

Dagelijks kwam hij naar 't hoefje, meestal met Nelly, die uit de kostschool mocht blijven tot haar moeder terug zou zijn op de villa.

Eindelijk ging Edgar eens mee. Hij had eerst niet gedurfd. Beschaamd trad hij binnen.

Maar Melis liet hem niet zijn vuisten gevoelen. Hij en zijn vrouw wisten, wat Edgar geleden had en nog leed.

Edgar dacht voortdurend aan de gerechtszaak. Hij zag er zoo tegen op. En wat zou men met hem doen. Hij had de wet overtreden. O, die onrust kwelde hem.

Mevrouw Martens kwam naar huis. Ze zag nog zeer bleek, maar was overigens hertelt. Ze wist nog niets van 't ongeluk. Nu vertelde mijnheer Martens het haar zeer voorzichtig. Moeder schrok toch erg.

Lang sprak ze toen met haar jongen... O, ze zou nooit meer een gelukkigen dag gehad hebben moest Mieltje Melis gestorven zijn. Ze dankte ook God, dat het kind genas en ook geen gebrek zou behouden

Nelly vertrok naar de kostschool. Vader hield Edgar thuis. Hij moest te Leuven naar school. Mijnheer Martens wilde hem dagelijks onder zijn toezicht hebben.

De auto stond weer in de garage. Maar lang duurde het, eer mijnheer Martens ze gebruikte. De chauffeur, die een boerenzoon was, kon Jef in den tuin helpen.

Mieltje was geheel beter. Hij vergezelde weer dikwijls zijn vader.

Eindelijk kwam 't gebeurde voor de rechtbank. Mijnheer Martens was daar met zijn zoon.

Een advocaat sprak voor Edgar. Hij erkende dat de jongen zeer ongehoorzaam was geweest. En dit de ergste gevolgen had kunnen hebben. Maar gelukkig was Mieltje genezen.

En de advocaat beschreef, wat Edgar zelf geleden had door spijt, verdriet en wroeging. Hij had zeer veel berouw over zijn onbezonnenheid. En hij zou wel nooit de les vergeten. Hij toonde ook dat berouw door dikwijls de ouders Melis te bezoeken en de kleine Emiel was zijn vriendje geworden.

Edgar schreide toen hij dit alles hoorde.

De rechter gaf hem een strenge vermaning.

Moest zoo iets nog gebeuren, dan zou het slechter afloopen voor den schuldige, ook al genas het slachtoffer. Edgar had vreeselijke ongelukken kunnen verwekken. Hij moest zijn ouders gehoorzamen en eveneens de wetten van het land.

De zaak eindigde dus gunstig.

Vader Melis had geen schadevergoeding gevraagd. Hij wilde geen cent ontvangen op het ongeluk met zijn kind.

Mijnheer en mevrouw Martens gingen dien avond naar de kleine hoeve. En lang spraken ze met de ouders. Ze wilden Mieltje onder hun bescherming nemen. Als het later zou blijken dat hij goed kon leeren, zou hij op kosten van mijnheer en mevrouw Martens mogen studeeren.

Werd hij liever landbouwer, dan ook kon hij op hun steun rekenen.

Mieltje werd hun pleegkind, al zou het natuurlijk bij vader en moeder blijven.

En mijnheer en mevrouw Martens waren lieden die hun woord hielden.

Nelly vernam op de kostschool met vreugde dat de gerechtszaak goed afgeloopen was. Ze had nu toch veel medelijden met haar broer gehad.

Farilde, de oude, trouwe meid, wenschte nog meer dat de autos' verboden zouden worden... Maar dan betoogde de chauffeur dat ook voerlieden door onvoorzichtigheid, ongelukken kunnen verwekken en fietsers en voetgangers.

Toen Edgar achttien jaar werd, had hij geen lust om te sturen. De schrik zat er nog in. Hij zou nog maar een heelen tijd wachten.

EINDE.

ZIJN IN DEN LAATSTEN TIJD HERDRUKT:

9. De Jonge Vluchteling. — 14. Harten van Goud. — 16. De Fee van den Kluisberg. — 21. De Landlooper. — 22. Toch Feest. — De Jongen van West-Roozebeke. — 36. In de Moeren. — 46. Broederliefde. — 57. Nog Gered. — 71. De Pastoor van Lapscheure.

Verkrijgbaar in de Boekwinkels.